

תְּכִנִּית מִסְתוּרִית

הַחֲפָשָׁה הַגְּדוֹלָה הַתְּחִילָה !

לְבִי חִבְּקָה אֶת הַכָּרִית וְהִסְתוּבְּכָה לְצַד הַשָּׁנִי. הִיא פָּהֳקָה פְּהוּק גְּדוֹל וּמִמָּשָׁךְ, וְהִרְהָרָה בְּמָה שֶׁתַּעֲשֶׂה הַיּוֹם. אֵין לָהּ תְּכִנִּיּוֹת מִיְחָדוֹת, לְמַעַן הָאֵמֶת, אֲבָל הַגִּיּוֹנִי מְאֹד שְׁאֵמָא מִתְכַּנְנֶת מִשְׁהוּ נְחָמָד.

הִיא זְמֶרָה לְעֶצְמָה בְּלֶחֶשׁ 'מוֹדָה אָנִי', מוֹשְׁכֶת אֶת עֶצְמָה בְּעִיפּוֹת מִהֶמָּטָה.

"לְבִי, בִּקֵּר טוֹב !" מִבְּטָאָה הַהוֹנְגָרִי שֶׁל גִּיזְלָה הַתְּנַגֵּן כְּשֶׁפָּנְיָה הָעֵגְלָגְלוֹת הִצִּיצוּ בְּדִלָת, "כָּל הַכְּבוֹד, חֲרוּצָה !"

"אָנִי מְקַנָּה שִׁיחֶיהָ מִשְׁתַּלֵּם לַהֲיֹוֹת חֲרוּצָה", גִּנָּחָה לְבִי וְנִגְשָׁה אֶל הַכִּיּוֹר שֶׁבַחְדָּר. "אֵיפֹה אֵמָא שְׁלִי ?"

"מִשׁוֹחַחַת בְּטֶלְפוֹן".

"עִם דּוֹדָה גִּי'קוּבִי ?"

"כן. איך נחשפת?"

"זה אומר שהתכניות של הארגון הולכות ומתקדמות!" צהלה לבי. "גיזלה, תגידי את האמת – יש לך משג על מה הן מדברות?" "את צריכה להיות פחות חטטנית, לבי", אמרה העוזרת בנויפה. "כשאמא שלך תרצה לספר, היא תספר לך הכל. ועכשו – קדימה, להתפלל ולרדת לאכל ארוחת בקר".

"יש משהו מיחד לכבוד החפשה?"

"לא בקרתי במטבח עדין", אמרה גיזלה בחיוך קטן, "אבל אם האף שלי אינו טועה, הוא מריח חביתיות חמות. הומ... במה הן ממלאות? אולי בגבינה מתוקה?"

"יפי!" אמרה הילדה בהתלהבות ונגשה אל ארון הבגדים, "וכמה נפלא שאין צורך היום ללבש את התלבשת השנואה עלי!" היא הושיטה יד אל החלצה והחצאית שקנתה עם אמה ביציאה אל מרכז מילוקי לפני פשבועים, ומהרה להתארגן.

"לבי!" הפעם זו היתה אמה שהציצה לחדר, בדיוק כשסיימה הילדה להתפלל, "כמה חרוצה את! אני ממש נהנית לראות אותך קמה, מתפללת, וכל זה בלי שאני או גיזלה היינו צריכות להעיר אותך שוב ושוב... יפה מאד!"

לבי חיכה חיוך מצטנע. "בהתחלה חשבתי להמשיך לשכב", הודתה בעודה יוצאת מהחדר, "אבל אחר כך חשבתי על התכניות המרתקות שמצפות לנו בשבועות הקרובים, ואולי אפלו היום".

זלדי, אמה, נפנתה אל המדרגות. "האמת היא שהיום לא מצפות לך תכניות מרתקות במיוחד", אמרה. "אני צריכה לגשת למשרדי

הָאֶרְגוֹן שֶׁלִּנּוּ בְּעוֹד כְּשַׁעְתִּים, יֵשׁ לִי פְּגִישָׁה עִם דּוֹדָה גִּ'קוֹבִי וְשֶׁאֵר נְשׁוֹת וְעַד הַצִּדָּקָה. הַפְּגִישָׁה עֲלוּלָה לְהִתְאַרֵךְ מָאֵד."

"מָה, אֶת הוֹלָכָתָּ?" לְבִי כִּרְכָּמָה אֶת פְּנִיָּה כְּשֶׁדִּלְגָה בַּמְּדִרְגּוֹת בְּעִקְבוֹת אִמָּה, "וּמָה אֲנִי אַעֲשֶׂה בְּמִשָּׁךְ הַזְּמַן שֶׁתִּהְיֶי שָׁם?"

"תִּמְיִנִי אֶת הַמַּחְבְּרוֹת וְאֶת הַסְּפָרִים שֶׁלָּךְ מִהַשָּׁנָה הָאַחֲרוֹנָה", הֲצִיעָה אִמָּא. "הַמּוֹרָה נִתְּנָה לָכֵן מְשִׁימוֹת לְזִמְן הַחֲפָשָׁה, לֹא? אִם תִּרְצִי תוֹכְלִי לְהִתְחִיל לְמַלֵּא אוֹתָן, כִּי – –" הִיא טָפְחָה עַל שִׁכְמָהּ שֶׁל בִּתָּה שֶׁהִתְרוֹמְמָה בַּחֲסֹר רָצוֹן, "כִּי בְּעוֹד יוֹמִים, לְמִשָּׁל, חוֹשְׁשֶׁתִּנִּי שֶׁכָּבֹר לֹא יִהְיֶה לָךְ פְּנָאִי לְמְשִׁימוֹת לְמוֹדִיּוֹת".

לְבִי הִסְתוֹכְכָה אֵלֶיהָ בְּעֵינַיִם זוֹרְחוֹת. "מָה, מָה יִקְרָה בְּעוֹד יוֹמִים?"

"וּדְאִי תִרְצִי לְאַרְחֵךְ אֲזֵי אֶת מִיּוֹ, שֶׁתִּגִּיעַ אֵלֵינוּ מִחֵר בָּעֶרֶב".

"מִיּוֹ? מִיּוֹ שֶׁל דּוֹדָה מְלִינָה מְגִיעָה מִנִּיּוֹ יוֹרֵק?" מְרֵב הִתְלַהֲבוֹת קִפְצָה לְבִי אֶת שְׁלוֹשׁ הַמְּדִרְגּוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת בְּבֵת אַחַת, "אֵיזָה יִפִּי! תּוֹדָה, אִמָּא! לָמָּה הִיא בָּאָה, בְּעֵצָם?"

"בְּפַעֲלֹת הַקִּיץ שֶׁל הָאֶרְגוֹן שֶׁלִּנּוּ, נִזְדַּקְק לְמַדְרִיכָה לִילְדוֹת. מְלִינָה הֲצִיעָה שְׁמִירָה'לָה-מִיּוֹ תִהְיֶה הַמְּדִרִיכָה".

"אָבֵל הִיא רַק בֵּת אַרְבַּע עֶשְׂרֵה!" לְבִי אֲחִזָּה בַּקֶּצֶה מַעֲקֵה הָעֵץ הַמְּחֻטָּב. "אֲזֵי לָמָּה שָׁלָא אֲנִי אֶהְיֶה הַמְּדִרִיכָה?"

"כִּי אַחֲרֵי הַכֹּל אֶת צְעִירָה מְמַנָּה בְּשְׁלוֹשׁ שָׁנִים", זָלְדִי הַמְּשִׁיכָה קָדִימָה בְּצַעַד נִמְרָץ, בְּלִי לְהִסְתוֹכֵב, "וְאֲנִי בְּטוֹחָה שֶׁהִיא תִּשְׁמַח שֶׁתַּעֲזְרִי לָהּ. זֶה אִמּוֹר לְהִיּוֹת מִסַּע מְרַתֵּק מָאֵד".

"מסע?" שוב בהקו עיניה של לבי שמהרה לרוץ בעקבותיה של אמה, "מסע! לאן?"

"את זה אני לא מגלה, בינתיים, אבל זה אמור להיות מסע מרתק מאוד. את עוד תראי".

"נוסעים להרים?"

"לא", חייכה אמה. "ועכשיו, קדימה, נגש לארוחת הבקר. אבא כבר יצא מזמן לעבודה, ובערי ושלמה'לה בלמודים. בנתיים נאכל שתינו ונחשב יחד מה תעשי היום, אחרי שתגמרי לטפל בספרי הלימוד שלך. אולי תרצי לתכנן סוגים שונים של תעסוקות לילדות הארגון, אני בטוחה שמיו תשמח לקבל ממך רעיונות מקוריים".

"אני אוהבת לפגש את מיו", לבי דלגה אל תוך פנת האכל בעליזות. "אנחנו דומות, כי לשתינו אין אחיות בגיל שלנו בכלל. אבל לה, לפחות, יש גם אחים גדולים ולא רק אחים קטנים ומרגיזים".

"האחים שלך חמודים מאוד", אמרה זלדי בנחת ונגשה אל פנת נטילת הידים, "את רק צריכה להתבגר ולמצא בתוכך יותר סבלנות אליהם. ובכן, מה את אומרת, תרצי לשבת עם מחברת ריקה ולנסות לתכנן תעסוקות לילדים לזמן המסע?"

"אני לא כל כך יכולה לתכנן דברים כאלה", אמרה לבי בחיוך קטן, "אם אינני יודעת כיצד ולאן נסע. האם זה יהיה במטוס? במשאית? ברכבת? במכוניות נפרדות? באוטובוסים? או שאולי נתכנן תכניות רק לזמנים שבהם נעצר להפוגה?"

"תתכנני מה שתרצי", אמרה אמה, "נוכל להתאים את זה לכל – –
– היא הביטה בשאלה בעוזרת שנכנסה אל פנת האכל בארשת
פנים רצינית. "יש לך שיחת טלפון דחופה, גברת זלדי", אמרה
זו במבטא הונגרי כבד. "זאת מיסיס איפרסון, אשתו של נשיא
הקהלה. היא טוענת שהדבר אינו סובל דחוי".

"אגש אל הטלפון", זלדי הושיטה לבתה את הספל המלא,
"טלי ידים, לבי, תתחילי לאכל בלעדי. מקנה שאצטרף אליך
במהירות".

"זה לא יקרה", מלמלה לבי דקה וחצי אחר כך, כשישבה ליד
השלחן הערוך והתבוננה בשתי החביתות מעלות הניחוח
שבצלחתה. "אוף ואוף ואוף! למה תמיד אנשים צריכים את
אמא שלי ברגעים הכי חשובים?"

"כי אין כמו אמא שלך", השיבה גיזלה, "ואת יודעת את זה.
הרבה אוהבים להתיעץ אתה ולבקש ממנה עזרה; ואת – תסלחי
לי אם אמר – קצת מדי מפנקת".

לבי כרכמה את פניה נכח העלבון. טעמם של הלחם הטרי,
דגני הבקר והחביתות, פג בעיניה, והיא סימה לאכל במהירות,
מדלגת על צלוחית הירקות שהיא אינה מחפבת כלל.

"לבי! קראה אחריה גיזלה, "מה עם שאר האכל?"

"אני לא רוצה עכשו. אולי כשאמא תגמר את שיחת הטלפון",
קראה לבי ויצאה מפנת האכל. אסור להקשיב לשיחות מבגרים,
אבל היא לא אשמה שהדרך למדרגות עוברת ממש ליד הפנה
שבה יושבת אמא ומדברת, נכון?

"ואתם בטוחים שזו הדרך הטובה ביותר?" שאלה אמה כשאצבעותיה משחקות בקצה המפית שעל שדת הטלפון, ומצחה מקמט ברכוז, "ובטוח שאין בזה שום סכנה לאף אחד מאתנו?" היא ראתה פתאום את בתה מתקרבת, והשתתקה באחת. לבי הניעה את ראשה בהתנצלות ורצה במעלה המדרגות. על איזו דרך דברה אמא, על המסלול המתכנן למסע המסתורי של ארגון החסד? איזו סכנה עלולה לצפות להם שם?

כשסימה אמא את שיחת הטלפון, היתה השעה כבר מאחרת. היא מהרהר אל השלחן, אכלה בחפזה את האכל הקר, והתארגנה ליציאה.

"אולי אבוא איתך וגמרנו, אמא?" שאלה לבי בקול מתפנק.

"את לא יכולה", אמרה אמה כשהקמט משיחת הטלפון עדין מתוח במצחה. "לא יהיה לך מה לעשות שם. לא תוכלי להכנס לחדר הישיבות".

"המסע הזה הוא כל כך סודי?"

"כל עוד לא ברור לנו שאכן הכל מסדר – ויש בהחלט הרבה עניינים טכניים לסדר – אנחנו לא רוצות שהתכניות תתפרסמו".

"אני לא אגלה לאף אחד!" מהרהר לבי לומר. זלדי אמה שתקה, לא מזכירה לה את הפעמים בהן לא עמדה בפתוי, וגלתה בסודי סודות רק לשתי חברות.

"רק על תכניות הקיץ אתן הולכות לדבר?" מלמלה לבי.

"לא, לא רק".

"כִּי אִם אֶתֶּן רוּצוֹת לְשׁוֹחַח גַּם עַל גִּיּוֹס כְּסָפִים מִחֲבָרֵי הַקְּהָלָה, אֲנִי יִכּוֹלָה לַעְזֹר. אֶת זֹכֶרֶת אֵיךְ בְּשָׁנָה שְׁעִבְרָה הִכְתָּה שְׁלִי הִכִּינָה הַצָּגָה עַל הַמַּטְמוֹן הָאֵינְדִּיאָנִי שֶׁהִחְבֵּא בַּשְּׁדֵּרֶת הַדְּבֻדְבָּנִים, וְאֵיךְ מְצֵאתָן אוֹתוֹ? אֶת זֹכֶרֶת כִּמָּה כֶּסֶף הָרוּיִת הָאֲרֻגוֹן מִמְכִּירֶת הַכְּרִטִּיסִים?"

"וּדְאִי שְׁאֲנִי זֹכֶרֶת", חִיכָה אֵלֶיהָ זִלְדִי וּבִדְקָה שֶׁהִתִּיק הַקֶּטֶן שְׁלָה מוֹכֵן לִיצִיאָה, "אָבֵל לֹא בְּעֵנֵי כְּסָפִים אֲנַחְנוּ עוֹמְדוֹת לְדוֹן עֶכְשָׁו, אֲלֹא בְּעֵנֵן מְשַׁמְעוֹתֵי הָרֶבֶה יוֹתֵר, וּמִמָּשׁ לֹא מֵתָאִים שֶׁתִּהְיִי שָׁם".

"אָה, זֶה קָשׁוֹר לְטֵלְפוֹן שֶׁל גִּבְרַת אֵיבֶרסוֹן!" קָרְאָה לְבִי, וְהִשְׁתַּתְקָה מִיָּד נִכַּח מִבְטָה הַחֲמוֹר שֶׁל אִמָּה. "הֵמָּה... טוֹב, אֲנִי עוֹלָה לַחֲדָר, לְטַפֵּל בְּסִפְרֵי הַלְמוּד שְׁלִי".

"מִצֵּין".

"אֲנִי יִכּוֹלָה לְהִגִּיד לְגִיזְלָה שֶׁתְּכִין אֶת הַחֲדָר הַצָּמוּד לַחֲדָר שְׁלִי, בְּשִׁבְלִי מִי? אֲנִי רוֹצָה לְקַשֵּׁט אוֹתוֹ לְכְבוֹדָה. וְאֶת מְסָכִימָה שְׁאֵצָא לְקִנּוֹת נִירוֹת צְבָעוֹנִיִּים, לְהִכִּין לָהּ שֵׁלֶט שֶׁל 'בְּרוּכָה הַבָּאָה'?" הָאֵם נִעְצָרָה עַל עֲמָדָה. "הַחֲדָר... היא אֲמָרָה וְהַקֶּמֶט הָעֵמִיק עוֹד יוֹתֵר, "לֹא, לְבִי, אֵל תַּעֲשֵׂי כָּלוּם בִּינְתִים".

"מָה, בְּסוֹף לֹא בְּטוֹחַ שְׁמִי תָבוֹא אֵלֵינוּ?"

"הִיא תָבוֹא, בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם הִיא תָבוֹא", הִשִּׁיבָה זִלְדִי בְּטוֹן מְרִיעַ. "מִחֵר בְּצִהָרִים יוֹצֵאת הַטִּיסָה שְׁלָה מִנְיֹו יוֹרֵק לְוִיסְקוֹנְסִין".

"הִיא מְגִיעָה בְּמָטוֹס? וְאֲנִי אוֹכֵל לְנִסֵּעַ לַשָּׂדֶה הַתְּעוּפָה לְקַבֵּל אוֹתָהּ?"

"לבי יקרה", זלדי התכופפה אל בתה, "בואי נחכה למחר, ונחליט
כבר אז אם מתאים שתסעי אליה או לא. בסדר? בהצלחה!
מקנה שלא אשוב מאחר מדי". וללא מלה נוספת יצאה מהבית
אל הרכב שהמתין לה בחוץ.

רחשים מחוץ לחדר החדשה הציוראית לבמשנתה. אמהיא
אינה טועה, הרעש הקל בוקע מכוון הקיר המפריד בין חדרה
לבין החדר השני, הצמוד. מה זה, הבנים לא הצליחו להרדם,
והחליטו להכנס לשחק שם בשקט? הם כבר עשו את זה בעבר,
ואמא כעסה עליהם. אבל מה השעה עכשו?

היא הרימה את ראשה, וראתה דרך פתח החדר את גיזלה
חולפת עם מטאטא ביד אחת וסמרטוט ביד השנייה. עכשו?
ממתי גיזלה מנקה באמצע הלילה?

אולי משהו נשבר וצריך לסלק את השברים, לחש ללבי מוחה
המנמנם ושכנע אותה שכדאי לה להמשיך לישון. היא הניחה
את ראשה ושוב התנמנמה.

לא היה לה משג כמה זמן חלף, אולי עשרים דקות? או שמא
שעתיים? – ואז שמעה את הלחישות. זו היתה אמא שדברה
מחוץ לחדר.

"הנה, חביבה, תפנסי לכאן".

"תודה".

זֶה הִיָּה קוֹלָהּ שֶׁל יִלְדָּה !

לְבִי הִזְדַּקְפָּה, תוֹהָה אִם אִמָּה הוֹרְתָה לִילְדָה הָאֱלֻמוּנִית לְהַכְנִס
לְחֻדְרָה שָׁלֵה, אֲלֵא שְׁשׁוּם דְּבָר לֹא קָרָה בְּשָׁנִיּוֹת הַקְּרוֹבוֹת.
כְּנֶרְאָה הֵן נִכְנָסוֹת עֲכָשׁוּ לְחֻדְרֵי הַסָּמוּךְ, זֶה שֶׁהִיא חֲשָׁבָה שְׁמִי
תִּשְׁהָה בּוֹ.

רַגַּע, אוֹלִי זֹו מִיּוֹ ? אָבֵל מִדּוּעַ הִיא הַקְּדִימָה ?

לְבִי יִרְדָּה מִהַמָּטָה אֶל הָרִצְפָּה הַקָּרָה. הִיא נִגְשָׁה בְּדַמְמָה אֶל פֶּתַח
הַחֻדְרֵי, מִסְתַּתֶּרֶת בְּאֶפֶן שֶׁלֹּא יֵרְאוּ אוֹתָהּ מִהַפְּרוֹזֻדוֹר. הִיָּתָה לָּהּ
תַּחוּשָׁה בְּרוּרָה שֶׁאִמָּא לֹא תִשְׁמַח לִרְאוֹת אוֹתָהּ מְצִיפָה, וְיִדְּאִי
לֹא מוֹפִיעָה פֶּתָאוּם בְּחֻדְרָה שֶׁל הָאוֹרֶחַת.

מִי זֹו הָאוֹרֶחַת ? מִיּוֹ ?

הִיא הַסְּפִיקָה לִרְאוֹת מִסְפָּר פְּעָמִים אֶת בִּתָּה הָאֲבוּדָה שֶׁל דּוּדָה
מְלִינָה, שְׁנִמְצָאָה לְפָנַי כְּמַעַט אַרְבַּע שָׁנִים, אָבֵל הַמְּרַחֵק בֵּין
נִיּוֹ יוֹרֵק לְמִילּוּוֹקֵי שְׁבוּיִסְקוֹנְסִין הוּא גְּדוֹל מְדִי, וְהַמְשַׁפְּחוֹת
נִפְגָּשׁוֹת רַק פְּעָמִים בְּשָׁנָה. לִכֵּן קָשָׁה לָּהּ לְהַחֲלִיט בּוֹדָאוֹת אִם
הַקּוֹל הוּא קוֹלָהּ שֶׁל מִיּוֹ. נִרְאָה לָּהּ שֶׁלֹּא, שֶׁזֶּהוּ קוֹל צָעִיר יוֹתֵר.
אִם זֹו לֹא בֵּת דּוֹדָתָהּ, מִיָּהּ הִילְדָּה שֶׁהוֹפִיעָה כָּאֵן פֶּתָאוּם,
וְתַפְסָה אֶת הַחֻדְרֵי הַמֵּיעֵד לְמִיּוֹ ?

"אֵיךְ הִיָּתָה הַדֶּרֶךְ ?" שֶׁאֲלָה אִמָּא בְּחֻדְרֵי הַשָּׁנִי.

"בְּסֻדְרָה..." מְלַמְלָה הִילְדָּה. הִיָּה לָּהּ מִבְטָא מוֹזָר. "הֵם הָיוּ יְכוּלִים
לְנַסֵּעַ קֶצֶת יוֹתֵר בְּזִהִירוֹת, הַקֵּאֲתִי פְּעָמִים בְּדֶרֶךְ. אָבֵל אֵין מָה
לַעֲשׂוֹת, הֵם מִהָרָו מְאֹד."

“ברור, ברור. בואי תשתי משהו חם. מה תרצי שגייזלה תכין לך? את מעדיפה שוקו או תה?”

היה רגע של שקט, ואז אמרה הילדה בטון בלתי ברור ובמבטא המשנה שלה – “אני לא אוהבת את החלב האמריקאי, יש לו טעם דוחה”.

היא לא אוהבת את החלב האמריקאי!

זו בטוח לא מיו, ולא רק משום שהמבטא היפני של מיו שונה. למיו היה לא קל להתרגל לאכל השונה שלהם לעמת זה שהיתה רגילה אליו בילדותה, אבל היא מעולם לא דברה בצורה מזלזלת כל כך.

“אם כך, אכין לך תה”. כעת זו היתה גייזלה.

הפעם האורחת לא ענתה, ולבי נסתה לדמין אותה. גבוהה? נמוכה? בהירה? כהה? איזו תסרקת יש לה? דבר אחד ברור, היא ודאי עושה עכשו ‘פרצופים’ על התה.

מפנקת שכמותה!

גם בלי לראות אותה ובלי לדעת למה היא מופיעה כאן באישון לילה, ומה הסודיות הזו, כבר חשה לבי שהיא אינה מחבבת את הילדה הזרה, שפלשה לה בהפתע – –

“לבי?!”

בת האחת עשרה הסמיקה. מרב שהיתה עסוקה במחשבות רגוזות על הפולשת, לא הבחינה שהיא עומדת כבר ממש בפתח חדרה, וגייזלה, שחלפה בסמוך כדי להביא להוד-מעלת

האורחת כוס תה, הבחינה בה. "אם אמא שלך תראה אותך כאן עכשיו, היא לא תהיה מרצה בכלל!" נזפה העוזרת בלחש. לבי הנהנה, מסמיקה, ונסוגה חזרה אל מטתה. היא תכננה להמתין שם בראש זקוף, עד שגיולה תחזור מהמטבח ותחלף שוב מול פתח חדרה. היתה לה תחושה רצינית שגיולה לא תביא אתה רק כוס תה בודדת, אלא מגש שלם עם כבוד עשיר. אבל היא פקחה עינים רק כשאור הבקר הבהיר חדר דרך וילון המלמלה הדקיק ורקד על הקירות ועל המטה. היא נטלה ידים ורצה החוצה מן החדר, יחפה.

אבל דלת החדר השני היתה סגורה, והיא לא העזה ללחץ על הידית.